Cada Pas

Per EloiA el ds., 08/09/2007 - 09:00

Gossos

-

8

Lletra original

Cada pas que fas,són noves les formes que deixes, empremtes subtilsque mereixen atenció en tot moment, es clar.A cada pas que fas,forma part d´un nou repteun nou estil que penetramés enllà del teus somnis.tot ho fas a cada pas que fas...Fa tant temps que esperemnaufrags orfes del moment hem apres a oblidarsense fils sense mans.Tot es clar a cada pas.Es ben estranya i et fa pensarla sensació d´impotencia davant del que fallaquan veus que no ho pots arreglarde forma simple i clara.En tot moment has de prendre les decisions,les més adequadestenen molta importancia.Cada pas que fas, conectes amb l´infinit,és clar com els teus ulls tant clar com no ho veu ningú.A cada pas que fas.Fa tant temps que esperemnaufrags orfes del moment hem apres a oblidarsense fils sense mans.Dormirem pel camí, mentre hi hagi una nitfàcilment trobarem noves formes, anem.Tot és pla.Se´ns en va vent enllà,els sentits atrofiatspuc lliscar, caminar, si cal córrer nu i descals.És tant nou, es diferent,són els aires de momenttant de bo amb el temps controlemcada pas

Lletra traduïda

llums llargues, llums curtes

La cançó ens recorda que a la vida hi ha estones de llums llargues i d'altres de llums curtes. Que no podem assolir un somni sense anar-hi anant...En color cristianillo d'això se n'ha dit "**encarnació**". És a dir, que no hi ha ressurrecció sense creu: "Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi" (Mc 8, 34).Seguir a Jesús cap a la Ressurrecció, en altres paraules: cap a una vida autèntica i amb sentit, és un **procés** que es va jugant a cada pas. Així ens ho recorda el fragment del judici: *"Aleshores el rei dirà als de la seva dreta: "Veniu, beneïts del meu Pare, rebeu en herència el Regne que ell us tenia preparat des de la creació del món. Perquè tenia fam, i em donàreu menjar; tenia set, i em donàreu beure; era foraster, i em vau acollir; anava despullat, i em vau vestir; estava malalt, i em vau visitar; era a la presó, i vinguéreu a veure'm. "Llavors els justos li respondran: "Senyor, ¿quan et vam veure afamat, i et donàrem menjar; o que tenies set, i et donàrem beure? ¿Quan et vam veure foraster, i et vam acollir; o que anaves despullat, i et vam vestir? ¿Quan et vam veure malalt o a la presó, i vinguérem a veure't?"El rei els respondrà: "Us ho asseguro: tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu. "(Mt 25, 31-46)*

A cada escombrada (extret de "Momo", de Michael Ende)

Li agradava la seva feina i ho feia bé. Sabia que era una feina molt necessària.Quan escombrava els carrers, ho feia mica en mica, però amb constància; a cada passa una inspiració i a cada inspiració una escombrada. Passa-inspiració-escombrada. Pas-inspiració-escombrada. De tant en tant, es parava un moment i mirava pensativament davant d'ell. Després seguia passa-inspiració-escombrada.Mentre s'anava movent, amb el carrer brut davant d'ell i el net darrera, se li acudien pensaments. Però eren pensaments sense paraules, pensaments difícils de comunicar com l'olor del que un ja gairebé ha oblidat, o com el color que s'ha somiat. Després de la feina, quan s'asseia amb la Momo, li explicava els seus pensaments. I com ella li escoltava d'una manera molt especial (com ara esteu fent vosaltres), la seva llengua es deixava anar i trobava les paraules adequades.-Veus, Momo-li deia, per exemple-, les coses són així: a vegades tens davant teu un carrer llarguíssim. Et sembla tant terriblement llarg, que creus mai no podràs acabar-lo.Va mirar una estona en silenci al seu entorn; aleshores seguí: I aleshores et comences a donar pressa, cada vegada més. Cada vegada que aixeques la vista, veus que el carrer no es va fent més curt. I t'esforces més encara, comences a tenir por, finalment estàs sense alè. I el carrer segueix estant al teu davant. Així no s'ha de fer.Va pensar una estona. Aleshores prosseguí: mai no s'ha de pensar en tot el carrer d'una vegada, ho entens? Només s'ha de pensar en el pas següent, en la inspiració següent, en la següent escombrada. Mai res més que la següent.Tornar a callar i pensà, abans d'afegir: Aleshores és divertit; això és important, perquè aleshores es fa bé la tasca. I així ha de ser.Després d'una llarga i bona interrupció, seguí: de sobte se'n dóna compte un que s'ha escombrat tot el carrer. Un no es dóna compte de com ha sigut i no s'ha quedat sense alè.Ho afirmà en silenci i digué, posant punt final:-això és important.